

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Thriller fatalista, cinèfil

La història. Londres, ahir. Mitch surt de la presó i ja l'espera Billy, un col·lega facinerós d'anar per casa, però Mitch no vol embolicar-se en assumptes tèrbols, accepta ser el guardaespalles de Charlotte, *star* cinematogràfica assetjada pels *paparazzi*; amb tot, el destí té la darrera paraula.

La pel·lícula. Quan un guionista aconsegueix algun que altre Òscar, tard o d'hora dirigeix la seva pel·lícula. Passa amb William Monahan (Massachusetts, 1960), que ho clava amb *London Boulevard*, thriller perfumat de fatalisme tràgic, per tant irònic, a la manera dels clàssics del gènere. Però Monahan dóna un tomb de rosca a la novel·la homònima de l'irlandès Ken Bruen, publicada el 2001, que serveix de pivot a una història de redempció impossible, film a l'ombra de *Sunset Boulevard* (1950), títol que Billy Wilder va entronitzar a l'Olimp cinèfil. Tal com sona.

Així les coses, Colin Farrell seria un rejuenit i violent William Holden. I l'anorèxica Keira Knightley, una rejuenida i poruga Gloria Swanson. Per reblar el clau, Monahan s'empara en els seus guions de *Infiltrados* i *El reino de los cielos* per provar fortuna, tot bevent una mica d'aquestes dues experiències, diguem-ne *literàries*. El resultat final, que és allò que compta de veritat, és tant *resultadista* com quan el Barça té una tarda

mediocre, però marca gols. I els gols de *London Boulevard* en són la galeria de secundaris: de David Thewlis, drogata administrador de la *star* (el Remus Lupin de *Harry Potter*), a Ray Winstone fent d'homosexual letal, i amb Anna Friel, eixelebrada germana d'un Colin Farrell a mig camí del paio que feia d'Alexandre el Magne i turmentat sicari de *Escondidos en Brujas*. Resumint: alcohol, drogues, sang i vísceres, i un cert rock londinenc, que campen lliures allí on els lí-

London Boulevard

Director: William Monahan.

Intèrprets: Colin Farrell, Keira Knightley, Ray Winstone, David Thewlis, Anna Friel. Regne Unit-EUA, 2010. 103'. Lauren Lleida

mits de la City es dilueixen en caure la nit tràgica, cinèfila, és a dir, mundanal.

La imatge. Mitch-Farrell apuntant al clatell del jove assassí del seu amic, i perdonant-li la vida!

La frase. "Puc ser allò que vulgui ser", idealitza Mitch. Tant de bo. Altra cosa és que aquells que t'envolten t'ho permetin. Ortega i Gasset *dixit*: jo sóc jo i les meves circumstàncies.

La recomanació. Fanàtics dels thrillers amb sabor clàssic, i *british*.